

๔ บทนำ ๘

ไวโอเลต แอมโบรสค่อยๆ เดินออกห่างจากการดูแลของพ่อ ขณะเงี่ยหูฟังเสียงประสานซึ่งดักทอขึ้นรอบตัวอย่างแผ่วเบา เสียงสันไหวของใบไม้ผสมปนเปเข้ากับเสียงร้องเรียกอย่างอยู่ไม่สุขของหมูนกและเสียงน้ำไหลแรงซึ่งแว่วมาจากแม่น้ำเย็นเยียบหลังทิวไม้

จากนั้นอีกเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น เป็นเสียงที่เธอฟังไม่ออก

เธอคุ้นเคยกับความหมายของเสียงใหม่ที่อยู่ผิดที่ผิดทางนี่ดี หรืออย่างน้อยก็เข้าใจว่ามันหมายถึงอะไร เธอได้ยินเสียง เห็นสี และได้กลิ่นแบบนี้มาหลายปีแล้วนับตั้งแต่จำความได้

เธอเรียกมันว่า 'กังวาน'

ไวโอเลตหันไปดูว่าพ่อได้ยินเหมือนเธอไหม แม้จะรู้คำตอบอยู่แล้วก็ตาม นั่นล่ะว่าพ่อไม่ได้ยิน มีแต่เธอที่ได้ยิน มีแต่เธอที่เข้าใจว่าเสียงหลอกหลอนนี้เป็นกลางบอกอะไร

ผู้เป็นพ่อเดินทอดน่องตามเด็กหญิงมาด้วยฝีเท้าที่เชื่องช้าและมั่นคงประจำตัว คอยเฝ้าดูลูกสาววัยแปดขวบขณะที่เธอวิ่งนำเขาไป

เสียงนั้นแว่วผ่านไวโอเลตไปอีกครั้ง ลอยล่องไปกับสายลมซึ่งพัดใบไม้สีทอง

สอยประกับสี่เลือด

แห่งกรอบขึ้นหมูนวนอยู่รอบข้อเท้า เด็กหญิงหยุดเพื่อเงยหูฟังอยู่ครู่หนึ่ง แต่เมื่อเสียงนั้นเลยไป เธอก็ออกวิ่งต่อ

"อย่าไปไกลนักนะลูก" พ่อของเธอร้องบอกมาจากด้านหลังตามหน้าที่ เขาไม่ค่อยหวั่นเวลาเธอออกมาแถวนี้ นี่คือป่าของพวกเขา

ไวโอเลตแทบจะโตขึ้นมาในป่านี้ เรียนรู้เรื่องธรรมชาติรอบตัว รู้ว่ากำลังมองไปที่ไหนโดยดูจากตะไคร่น้ำดำต้นของไม้ใหญ่ และรู้วิธีบอกเวลาโดยดูจากตำแหน่งของดวงอาทิตย์...อย่างน้อยก็ในวันที่ดวงอาทิตย์ไม่ถูกเมฆหมบบัง ป่าแถบนี้เดินง่าย ต่อให้เป็นแค่เด็กแปดขวบก็เถอะ

เธอทำเป็นไม่ได้ยินคำเตือนของพ่อและเดินออกนอกทางสายหลัก พลางเงยหูฟังบางสิ่งๆ ที่เรียกให้เธอเดินไปข้างหน้า เด็กหญิงรู้สึกเหมือนเท้าของเธอก้าวออกไปเองขณะที่สมองพยายามทำความเข้าใจกับเสียงนั้น พยายามแปลความหมายของมัน เธอก้าวข้ามกิ่งไม้หักๆ และลุยฝ่าพุ่มเฟิร์นซึ่งผุดขึ้นจากพื้นดินขึ้นๆ

"ไวโอเลต!" เธอได้ยินเสียงพ่อฝ่าภวังค์เข้ามา

เด็กหญิงหยุดและร้องตอบกลับไปว่า "หนูอยู่ตรงนี้ค่ะ" แต่ก็ไม่ได้ร้องดังเท่าที่ควรก่อนจะออกเดินต่อ

เสียงนั้นเริ่มเข้มข้น มันไม่ได้ดังขึ้น เพียงแต่ดูจะหนักหน่วงขึ้นกว่าเดิม ตอนนี้ไวโอเลตรู้สึกได้ถึงแรงสั่นสะเทือนที่แทบจะทำให้ตัวเธอสั่นตามไปด้วย

สัมผัสพิเศษของเธอทำงานแบบนี้เอง ความรู้สึกเหล่านี้จะผุดขึ้นในใจเธอ ไวโอเลตบรรยายมันออกมาเป็นคำพูดไม่ได้ แต่ก็เข้าใจดีเป็นที่สุด และเมื่อมันร้องเรียกเธอก็รู้สึกว่าจะต้องตอบ

เธอเข้าไปใกล้แล้ว ใกล้จนได้ยินเสียงพูด กังวานคราวนี้เป็นเสียงพูด เสียงอันโดดเด่นและเดี่ยวตาย ร้องขอให้ใครสักคนช่วยตอบที

ไวโอเลตคือใครคนนั้น

เธอหยุดอยู่ที่กองดินขึ้นๆ ซึ่งมีใบไม้เน่ากองหนาสุ่มทับอยู่ พื้นดินแถวนี้ดูชัดกับพงหญ้าร้ายๆ ราวกับขั้วรอบข้างอย่างประหลาดเพราะไม่มีต้นไม้อะไรๆ งอกงามขึ้นมาเลย กระทั่งไวโอเลตยังรู้ได้ว่าดินใหม่เกินกว่าจะก่อเกิดชีวิตได้

เด็กหญิงคุกเข่าลง รับรู้ได้ถึงกังวานที่ก้องออกมาจากพื้นดินข้างใต้และแรงสั่นสะเทือนในกระแสเลือดซึ่งแล่นร้อนไปทั่วร่างเล็กๆ ของเธอ เธอใช้ชายเสื้อโค้ดขัดใบไม้และเศษซากอื่นๆ ออกโดยไม่รีรอ ก่อนจะเริ่มขุดดินนุ่มๆ อย่างกระตือรือร้นด้วยสองมือ

เธอได้ยินเสียงฝีเท้าเบาๆ ของพ่อที่เดินตามมาจากด้านหลังและเสียงอันอ่อนโยนที่ถามขึ้นว่า "เจออะไรรี ไว"

เด็กหญิงง่วนอยู่กับงานตรงหน้าจนไม่ได้ตอบ และพ่อของเธอก็ไม่ซิกต่อ เขาชินเสียแล้ว ชินกับการที่ลูกสาวตัวน้อยออกไปค้นหาวิญญาณหลงทางในป่า จึงยืนฟังลำต้นสูงตระหง่านของต้นสนซีดาร์ที่อยู่ใกล้ๆ และมองโน่นนี่ไปเรื่อย

ไวโอเล็ตรู้สึกว้าวคล้ายนิ้วสัมผัสถูกบางสิ่งที่แข็งและลื่น เยียบเย็นและไม่ไหวติง ความรู้สึกอึดอัดที่เธออธิบายไม่ถูกทำให้เด็กหญิงตัวลั่นและขุดต่อไป เธอจิกนิ้วลงไปในพื้นที่ดินชั้นๆ อีกครั้ง และแตะถูกบางสิ่งที่แน่นอนว่ายับเยิบอีกครั้ง บางสิ่งที่นุ่มเกินกว่าจะเป็นก้อนหิน

และแล้วมันก็กลับมา ความรู้สึกตึงใจว่าบางสิ่งกำลังพยายามพูดกับเธอ เธอยื่นมือออกไปอีกครั้ง คราวนี้ไม่ใช่เพื่อขุด แต่เพื่อบัดดินบางๆ ออกเพื่อมองสิ่งที่อยู่ข้างใต้ให้ชัดขึ้น

เด็กหญิงดึงตุตความสนใจของผู้เป็นพ่อ และเขาก็เดินมาชะโงกมองข้ามไหล่เธอไปยังหลุมดินๆ

ไวโอเล็ตทำงานราวกับนักโบราณคดี ค่อยๆ แซะและบัดดินออกจากผิวหน้าของสิ่งที่เธอค้นพบอย่างระมัดระวัง เพื่อไม่ให้กระทบกระเทือนสิ่งใดก็ตามที่อาจถูกฝังอยู่ข้างใต้

เด็กหญิงได้ยินพ่ออุทานเมื่อตระหนักว่าลูกสาวขุดเจออะไร เธอรู้สึกได้ถึงมือแข็งแรงของพ่อที่เอื้อมมาจากด้านหลัง ดึงไหล่ของเธอให้ห่างจากหน้าดินสดใหม่โดยแรง และอุ้มเธอไว้ในอ้อมกอดอันแข็งแรงปลอดภัยของเขา ห่างจากเสียงที่กำลังร้องเรียกเธอ

...ห่างจากใบหน้าของเด็กสาวที่จ้องมองเธอมาจากใต้ผืนดิน

๔ บทที่ 1 ๕

เสียงนาฬิกาปลุกอันน่ารำคาญรุกล้ำเข้าไปในห้วงแห่งการนอนหลับแสนสบายที่โอบอุ้มไวโอเลตอยู่ เธอยื่นมือออกจากใต้ผ้าห่มอุ่นเพื่อกดปุ่มปิดเสียง แต่ยังหลับตารอให้ตัวเองผล็อยหลับไปอีกครั้ง ทว่าก็สายเกินไป เธอตื่นเสียแล้ว

ไวโอเลตถอนใจ เธอยังไม่พร้อมจะงัดตัวเองขึ้นจากเตียงและพยายามนึกว่าฝันถึงสิ่งใดอยู่ก่อนถูกขัดจังหวะ เธอคิดว่าจะนึกออกอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วเสียงกระซิบแห่งความฝันอันเลื่อนลอยก็หลุดมือไป

เธอทำเสียงงีบงำบนตัวเองขณะเลิกผ้าห่มออก ลูกขึ้นอย่างไม่ราบรื่นนัก และปิดนาฬิกาปลุกก่อนมันจะดังขึ้นอีกครั้งเมื่อครบเก้านาที วันนี้เป็นวันที่สามของภาคเรียนและเธอก็ไม่อยากเริ่มชีวิตเกรดสิบเอ็ดด้วยใบเตือนมาสาย เธอใช้สองมือถูหน้ากระตุนให้เลือดไหลเวียนเพื่อเรียกสติ เธอไม่ใช่คนที่ชอบตื่นเช้านัก

ไวโอเลตสะลึมสะลือทำกิจกรรมก่อนเข้าเรียนเกือบทุกอย่าง ทั้งอาบน้ำ แปรงฟัน และแต่งตัว หลังเฟงตัวเองในกระจกเงาและสังเกตเห็นรอยตำรอบขอบตา เธอก็นึกขึ้นมาอีกครั้งว่าอยากคลานกลับไปซุกใต้กองผ้าห่มที่เริ่มจะเย็นแล้วซึ่งกองอยู่บนเตียงเธอราวกับรังอันเข้ายวนแคไหนด

เธอรวบผมเป็นหางม้ายุ่งๆ ซึ่งเป็นหางม้าแบบเดียวที่ผมหยิกยุ่งเหยิงของ

เธอยอมให้ทำได้ ก่อนจะคว้าเป้ขึ้นมาจากพื้น ไวโอเล็ตเกลียดนักเวลาที่พวกผู้ใหญ่บอกว่าเธอโชคดีแค่นั้นที่มีผมหยิกสวยตามธรรมชาติขนาดนี้ ทั้งที่เธออยากมีผมเหยียดตรงเป็นเงางามเพราะเครื่องรีดผมเหมือนเพื่อนนักเรียนทั้งโรงเรียนใจแทบขาด

แต่เธอจะแปลกใจไปทำไม ชีวิตดูจะไม่อยากให้เธอเหมือนคนอื่น ๆ

ลองคิดดูสิ มีเด็กผู้หญิงที่คนกันที่สืบทอดความสามารถในการค้นหาศพหรืออย่างน้อยก็ศพที่ถูกฆ่ามา มีเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ก็คนกันที่ใช้เวลาในวัยเด็กหลายต่อหลายชั่วโมงไปกับการเดินป่าหาซากสัตว์ที่ถูกนักล่าในป่าใหญ่ทิ้งไว้ มีเด็กผู้หญิงที่คนกันที่สร้างสุสานไว้ในสวนหลังบ้านเพื่อฝังศพที่เธอเจอ เพื่อที่ดวงวิญญาณน้อยๆ เหล่านั้นจะได้พักผ่อนอย่างเป็นสุข แล้วมีเด็กผู้หญิงวัยแปดขวบที่คนกันที่ถูกศพของเด็กสาวดึงดูดไปหา

ใช่ ไวโอเล็ตไม่เหมือนคนอื่นแน่ๆ

เธอไล่ความคิดทวนใจเหล่านั้นออกไปจากสมอง แล้ววิ่งออกประตูไปพร้อมไขว่คว้าอธิษฐานอย่างที่ทำทุกเช้า เพื่อขอให้รอดเล็กๆ รุ่นคุณปู่ของเธอมีชีวิตขึ้นมาเมื่อเธอสตาร์ทมัน

พอบอกว่ามัน 'คลาสสิก' แต่ไวโอเล็ตไม่ใจดีกับเจ้ารถฮอนด้าชีวิตคันเล็ก รุ่นปี 1988 ซึ่งสีดั้งเดิมถูกสลายฝนของรัฐวอชิงตันกระหน่ำอยู่หลายปีจนขีดจางขนาดนั้น เธอบอกว่ามัน 'ซอมซ่อ'

'ไว้ใจได้ต่างหาก' พ่อของเธอแย้ง และไวโอเล็ตเองก็เถียงได้ไม่เต็มปาก เพราะแม้มันจะประทุงและครวญครางทุกเช้า (ไม่ต่างจากเธอ) แต่จนถึงตอนนี้เจ้าฮอนด้าก็ยังไม่เคยเป็นตัวการที่ทำให้เธอได้รับใบเตือนมาสาย (หนึ่งในหลายใบ) แม้แต่ครั้งเดียว

วันนี้ก็เช่นกัน เจ้าฮอนด้าส่งเสียงไอ่คอกแค่ขณะที่ไวโอเล็ตบิดกุญแจ แต่เครื่องก็ติดตั้งแต่ครั้งแรก และหลังจากไ้กัันอยู่อีกพักหนึ่งเสียงที่ออกมา ก็เริ่มจะฟังคล้ายเสียงคำรามที่ตั้งไม่น้อยตามปกติของมัน

ไวโอเล็ตมีที่ตอมแหวะเพียงหนึ่งที่ระหว่างทางไปโรงเรียน มันคือที่เดิมซึ่ง

รอยประทับสี่เลียด

เธอแวะมาทุกวันตั้งแต่ได้ใบขับขี่มาเมื่อหกเดือนก่อน เธอต้องไปรับเจย์ ซีตัน เพื่อนสนิทของเธอ

เพื่อนสนิท คำนีช่างฟังดูแปลกหู ราวกับรองเท้าผ้าใบคู่เก่าแสนสบายซึ่งเคยพอดีเท้าทุกกระเปียดนี้ แต่ตอนนี้มันกลับกัดเท้าทุกอย่างก้าวเพราะเล็กเกินไปแล้ว

ฤดูร้อนนี้ทำให้หลายสิ่งเปลี่ยนไป...หลายสิ่งเกินกว่าที่ไวโอเล็ตจะเข้าใจได้ เธอกับเจย์สนิทกันมาตั้งแต่อายุหกขวบ เมื่อเจย์ย้ายมายังบัลลิย์ตอนอยู่เกรดหนึ่ง วันนั้นไวโอเล็ตทำให้เขาจูบเซลซี มอร์ริสันในช่วงพัก โดยบอกว่าจะยอมเป็นเพื่อนสนิทด้วยถ้าเขาทำตาม แน่ล่ะว่าเซลซีฝึกเขาล้มโทะฐานพยายามทำอะไรแบบนั้น ซึ่งไวโอเล็ตก็คาดการณไว้แล้ว และทั้งสามก็ถูกส่งไปพบครูใหญ่ เพื่อฟังคำอบรมเรื่อง 'ขอบเขตของความเป็นส่วนตัว'

แต่ไวโอเล็ตก็รักษาสัญญา และเธอกับเจย์ก็ตัวติดกันนับแต่นั้น

ตอนเกรดหนึ่งพวกเขาเล่นโป่งแปะกันโดยบังคับให้เด็กคนอื่นเป็น จะได้อยู่ฝ่ายเดียวกันเสมอ พอถึงเกรดสองก็ย้ายไปเล่นอุโมงค์ปีนปาย โดยรวมกันเป็นทีมและใช้อุโมงค์แทนป้อมต่อสู้ข้าศึก พอขึ้นเกรดสามพวกเขา ก็เรียนวิธีเล่นโพร์สควัวร์* และวอลลบอล** เล่นเทเธอร์บอล*** ตอนเกรดสี่

ตอนเกรดห้าคือปีที่พวกเขาเจอหินก้อนยักษ์ริมสนามเด็กเล่นซึ่งบังไม่ให้ครูคุมพิกมองเห็นว่าใครทำอะไรอยู่ มันคือปีแห่งจูบแรกหรือหลายครั้งแรกของทั้งสอง ซึ่งถือเป็นความพยายามที่จะคบกันเป็นแฟนครั้งแรกและครั้งเดียว ครั้งแรกไวโอเล็ตกับเจย์ลองเม้มปากแน่นและเอาปากชนกันเบาๆ จากนั้นก็ลองแลบลิ้นแตะกันดู สัมผัสนั้นทั้งสิ้นหยุ่นและพิลึกกึกกือ ทั้งคู่เห็นตรงกันทันทีว่ามันน่าขยะแขยงและสาบานว่าจะไม่มีวันทำแบบนั้นอีก

* Four square เกมลูกบอลอย่างหนึ่ง ผู้เล่นสี่คนจะอยู่ในจัตุรัสของตัวเองและตบลูกบอลลงไปในช่องของคนอื่น คนที่รับลูกบอลไม่ได้จะต้องออกจากเกม

** Wall ball เกมลูกบอลอย่างหนึ่ง ผู้เล่นซึ่งเป็นคนขว้างลูกใส่กำแพงต้องรับลูกให้ทันก่อนอีกฝ่าย โดยหากอีกฝ่ายแย่งรับได้ก็ต้องวิ่งไปแตะกำแพงก่อนคู่แข่งจะขว้างลูกตีกำแพง หรือหากรับลูกแล้วหลุดมือก็ต้องวิ่งให้ถึงก่อนชนกัน มิฉะนั้นจะเป็นฝ่ายแพ้

*** Tetherball เกมในสนามเด็กเล่นอย่างหนึ่ง อุปกรณ์คือลูกบอลที่ถูกผูกเชือกโยงไว้กับเสา ผู้เล่นสองคนจะผลัดกันตบลูกบอลให้หมุนไปคนละทิศ ใครทำให้ลูกบอลพันเสาจนหยุดหนึ่งได้ก่อนถือเป็นผู้ชนะ

เมื่อขึ้นชั้นมัธยมต้น พ่อแม่ทั้งสองฝ่ายซึ่งทำหน้าที่พลซัพซันรถเป็นระยะทางหนึ่งไมล์พาทั้งคู่ไปยังบ้านของกันและกันเกือบทุกวันก็ถอนตัว และบอกว่าถ้าไวโอเล็ตกับเจย์อยากเจอกันขนาดนั้น ได้เดินออกกำลังกายเสียหน่อยก็คงดี

แต่ทั้งสองก็ไม่ว่าอะไรที่จะต้องเดิน พวกเขาใช้เวลาในช่วงวัยเด็กหลายต่อหลายปีไปกับกิจกรรมตะลุยผืนป่าซึ่งล้อมบ้านของทั้งคู่ไว้ สำรวจโน่นและสร้างกระท่อมขึ้นจากไม้เก่าๆ วาดแผนที่และตั้งชื่อผืนป่าบริเวณต่างๆ โดยใช้ชื่อของตัวเองบ้างหรือเอาชื่อมาผสมกันบ้าง เช่น 'ลำธารเจย์เลต' 'ป่าแอมเบอร์ตัน' หรือ 'เส้นทางฮีโบริส'

ทั้งสองตั้งชื่อให้ลูสถานทำมือหลังบ้านไวโอเล็ตไว้ด้วย แต่ไม่ได้ใช้ชื่อของตัวเอง เพียงแต่เรียกมันว่า 'เซตตี้ เอเคอร์'

ตอนนั้นทั้งคู่อายุได้สิบขวบและชื่อที่ว่าก็ฟังดูมืดมนและน่ากลัวดี...ซึ่งก็เป็นสิ่งที่พวกเขาต้องการ ทั้งสองจะผลัดกันทำให้อีกฝ่ายออกไปที่นั่น เพื่อดูว่าใครจะยืนอยู่คนเดียวจนมืดได้ และเล่าเหตุการณ์ประหลาดที่เชื่อว่าต้องเกิดขึ้นที่นั่นแน่ๆ โดยเฉพาะในยามค่ำคืนให้กันและกันฟัง

ไวโอเล็ตชนะเสมอ แต่เจย์ก็ไม่เคยบ่นเลย เขาจะรู้ว่าไวโอเล็ตไม่กลัว แม้เธอจะทำเป็นกลัวก็ตาม

เขาเข้าใจอะไรหลายอย่าง นอกจากพ่อแม่และอากับาอะไ้ของไวโอเล็ตแล้ว ก็มีแต่เจย์ที่รู้ว่าเธอมีนิสัยประหลาดที่ต้องออกไปตามหาซากสัตว์ และต้องนำมันกลับมาฝังไว้หลังรั้วลวดหนามอันปลอดภัยของเซตตี้ เอเคอร์ให้ได้ มันเป็นเรื่องเหมือนเกมผจญภัยของทั้งคู่ เขาไปรื้อพงเฟิร์นและแบล็กเบอร์รี่เพื่อหาร่างที่สาบสูญ เขาถึงกับช่วยเธอทำไม้กางเขนอันเล็กและป้ายหลุมศพให้สัตว์เหล่านั้นด้วยซ้ำ

ก่อนที่พวกมันจะถูกฝังและได้พักผ่อนอย่างสงบ สัตว์เหล่านั้นจะร้องเรียกไวโอเล็ตโดยปล่อยคลื่นพลังงาน คล้ายกังวานที่ประสาทสัมผัสรับรู้ได้ออกมาเมื่อถูกฆ่า เหมือนไฟนำทางที่ไวโอเล็ตเห็นอยู่คนเดียวซึ่งจะพาเธอไปยังที่ที่พวกมันถูกทิ้งไว้ กังวานที่ว่าอาจจะเป็นอะไรก็ได้ เป็นกลิ่น เป็นสี เป็นรสชาติที่โคนลิ้น

รอยประทับสีเลือด

หรือหลายอย่างรวมกัน

เธอไม่รู้ว่ามีมันเกิดขึ้นได้อย่างไร...หรือเพราะอะไร มันแค่เกิดขึ้น แต่สิ่งที่ไวโอเล็ตเรียนรู้ตั้งแต่เล็กๆ ก็คือพวกมันจะหยุดร้องเรียกเมื่อเธอฟังพวกมันลงในสุสาน ตอนนี้เธอยังรับรู้มันได้ก็จริง แต่ก็เบากว่าเดิม เธอรองกิ่งวานออกไปได้ ทำให้มันเป็นแค่เสียงซ่าๆ ที่ฟังแล้วรู้สึกสงบ

เจย์ยังรู้ด้วยว่าต้องเก็บความลับของไวโอเล็ตไว้กับตัวแม้จะไม่เคยมีใครบอกก็ตาม เขาควรจะรับรู้ได้ตั้งแต่ยังเล็กๆ ว่าต้องเก็บเรื่องนั้นเป็นความลับ รวากับสมบัติล้ำค่าที่ต้องซ่อนไว้จากสายตาทุกคนเว้นแต่เขากับเธอ เขาทำให้ไวโอเล็ตรู้สึกปลอดภัยเสมอและมั่นคง...เหมือนเป็นคนธรรมดาด้วยซ้ำ

แล้วทำไมทุกสิ่งถึงเปลี่ยนแปลงไปอย่างกะทันหันขนาดนี้

รถของไวโอเล็ตแล่นกึกกักไปตามทางรถหน้าบ้านเจย์ บดก้อนกรวดเสียงดังแกรกราก และหัวใจของเธอก็เต้นรัวอยู่ในอกที่จู่ๆ ก็ดูจะแคบเกินไป

บ้าชะมัด เธอปรัมตัวเอง เขาเป็นเพื่อนสนิทเธออะ!

ไวโอเล็ตเห็นประตูหน้าเปิดออกก่อนรถจะจอดสนิทเสียอีก เจย์ดึงหมวกขึ้นคลุมหัวและลากกระเป๋าเป้ตามมาด้วย เขาตะโกนอะไรบางอย่างเข้าไปในบ้าน คงบอกแม่ว่าจะไปโรงเรียนแล้วละมัง จากนั้นจึงดึงประตูปิด

มันเป็นเช่นนี้ทุกวัน ไม่มีอะไรต่างไปจากเมื่อวานและวันก่อนหน้า ไม่มีอะไรต่างไปจากวันอื่นๆ ที่พวกเขาเจอกัน เว้นแต่ตอนนี้ห้องใต้ของเธอลับป็นปวนเมื่อเขาฉีกยืมบ๊องๆ ที่มุ่มปากอย่างเคยแล้วก้าวขึ้นรถ

จิ้ง่า จิ้ง่า จิ้ง่า

เด็กสาวยิ้มตอบและพยายามบังคับให้หัวใจที่เต้นรัวช้าลง "พร้อมรึยัง"

"ไม่หรอก แต่เรามีทางเลือกด้วยอะ" เสียงของเจย์ยังคงคุ้นหนูและชวนให้สบายใจจนไวโอเล็ตพอนคลายลงโดยอัตโนมัติ แม้มันจะห้าวขึ้นในช่วงฤดูร้อนก็ตาม

"ไม่ ถ้าเธอไม่อยากโดนใบเตียนมาสาย"

เธอถอยรถออกไปโดยแทบไม่ต้องเหลือบมองกระจกมองหลังด้วยซ้ำ

ไวโอเล็ตคุ้นกับทางรถหน้าบ้านเจย์พอๆ กับบ้านของเธอเอง

ไวโอเล็ตเกลียดความรู้สึกแปลกใหม่ไม่เคยพบที่พุ่งเข้าจู่โจมเมื่อเธออยู่ใกล้เจย์ หรือบางทีก็แค่คิดถึงเจย์เอามากๆ เธอรู้สึกเหมือนร่างกายหลุดจากการควบคุม และปฏิกิริยาทางกายแสบทรยศนี้ก็น่าอายกว่าใจเจ้ากรรมของเธอแค่นิดเดียว

เธอเริ่มรู้สึกเหมือนเขาเป็นยาพิษหรือไม่เธอก็คงเสียสติไปแล้ว เพราะนั่นเป็นคำอธิบายความรู้สึกปั่นป่วนบ้าง ที่เกิดขึ้นเมื่อเจย์อยู่ใกล้อย่างเดียวกับเธอนึกออก แต่สิ่งที่ทำให้ไวโอเล็ตหงุดหงิดที่สุดก็คือเขาดูจะไม่รับรู้ถึงปฏิกิริยาแปลกประหลาดบ้างของเธอมีต่อเขาเลย เห็นชัดว่าสิ่งที่เธอเป็นไม่ใช่โรคติดต่อแต่มันต้องไซลิ เธอไม่ใช่คนเดียวที่เริ่มสังเกตเห็นเขาขึ้นมา

ไวโอเล็ตแทบจะกลัวเวลาที่ทั้งสองต้องก้าวลงจากรถฮอนด้าคันเก่าซึ่งแม้จะเสียงดังแต่ก็ออกจะสงบดีไปยังลานจอดรถอันแออัดของโรงเรียนด้วยซ้ำ เพราะนั่นคือเวลาที่เกมที่แท้จริงเริ่มขึ้น

วันนี้เป็นวันที่สามของภาคเรียน แต่พวกเด็กผู้หญิงก็มาขึ้นรถทั้งคู่ตั้งแต่เช้าวันแรกแล้ว

ไมลี ไม่ใช่มาขึ้นรถทั้งคู่ เธอเขาต่างหาก ไวโอเล็ตคิดอย่างหงุดหงิด คนพวกนี้คือแฟนคลับใหม่เอี่ยมของเขา เด็กผู้หญิงที่รู้จักเจย์มาตั้งแต่วันแรกที่เขาเข้าเรียนเกรดหนึ่ง เด็กผู้หญิงที่ไม่เคยจะชายตามองเขาซ้ำสอง เด็กผู้หญิงที่ดูจะสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงที่ไม่ได้ลึกลับอะไรซึ่งเกิดขึ้นในช่วงปิดภาคเรียนนานสองเดือนครึ่ง...เด็กผู้หญิงอย่างเธอ

หยุดนะ! ไวโอเล็ตแอบกรีดใส่ตัวเองในใจ

เธอเหลือบมองเพื่อนพลางครุ่นคิดว่าอะไรกันที่ทำให้เธอ...เงินขนาดนี้ขึ้นมาอย่างกะทันหัน

เขามองเธออยู่ ยิ้มกว้าง รอยยิ้มบ๊องๆ ที่ดูพอกพอกใจราวกับเพิ่งแอบฟังความคิดน่าอายของเธอ

"อะไรละ" ไวโอเล็ตพยายามแก้ตัวและนึกในใจว่าไม่น่าหันไปมองเขาเลย

สอยประทับสี่เลียด

พร้อมรู้สึกว่แก้มตัวเองแดงก่ำด้วยความอาย ก่อนจะถามซ้ำเมื่อเขาแค่หัวเราะใส่หน้า "อะไร"

"วันนี้เธอตั้งใจจะโดดเรียน หรือเราควรจะกลับรถกันดี"

ไวโอเลตเงยหน้าขึ้นมองและเพิ่งรู้ว่าซิปเลยถนนที่ทอดไปยังโรงเรียนแล้ว

"ทำไมไม่เตือนฉันเล่า" เธอโทษอีกฝ่ายขณะที่กลับรถอย่างรวดเร็วและน่าจะผิดกฎหมาย ตอนนีเธอรู้สึกว่ขนาดหูก็ยังร้อนเหมือนถูกเผา

"ก็แค่อยากรู้ว่าเธอจะไปไหน" เขายกไหล่ "ฉันไม่ได้บอกว่จะไม่โดดเรียนสักหน่อย เธอแค่ต้องชวนฉันก่อนเท่านั้นเอง"

เสียงอย่างผู้ใหญ่ที่ไวโอเลตไม่คุ้นชินดูจะก้องไปทั่วห้องโดยสารแคบๆ ของรถคันเล็ก และกระทั่งสิ่งนั้นก็ยังทำให้ไวโอเลตรู้สึกหงุดหงิด

"หุบปากไปเลย" ไวโอเลตสั่ง แม้จะอดยิ้มออกมาไม่ได้เหมือนกัน ไม่อยากเชื่อเลยว่เธอจะซิปรถเลยโรงเรียน "มีหวังสายจริงๆ แน่"

กว่าไวโอเลตจะหาที่จอดรถได้ก็เหลือแปนตัวยงของเจย์รอพวกเธออยู่แค่สองคน ไมลี รอเขาอยู่ต่างหาก ไวโอเลตแก้ความคิดของตัวเองอีกครั้ง เธออดสงสัยไม่ได้ว่แปนคลั้บที่คั่นกันที่ทั้งฐานที่มันไปเพราะไม่ยอกวะห้องทะเบียนก่อนโรงเรียนจะเริ่ม

ไวโอเลตตัดสินใจไม่รอดูเทศกาลหวานเสน่ห์ เหวี่ยงเป็้ขึ้นสะพายไหล่และออกวิ่งทันทีที่ลงจากรถ

"เจอกันคาบสองนะ" เธอหันไปตะโกนบอกเจย์และสรุปว่แบบนี้หน้าจะดีกว่า สิ่งสุดท้ายที่เธอต้องการตอนนี้คือการดูเจย์อยู่กับเด็กสาวสองคนซึ่งแทบจะกระโจนใส่เขาเมื่อเขาก็้าวลงจากรถ

เธอวิ่งเข้าประตูไปห้องเรียนคาบแรกเมื่อกริ่งดังพอดี

สำเร็จ! เธอแสดงความยินดีกับตัวเอง สามวันแล้ว ยังไม่ได้ไบเตือนมาสายเลย

"เหลืออีกแค่หนึ่งร้อยเจ็ดสิบเจ็ดวันเท่านั้นเอง"

กว่าจะถึงคาบเรียนที่สอง ไวโอเลตก็กล่อมตัวเองให้เชื่อได้แล้วว่าความรู้สึกอะไรก็ตามที่เธอคิดว่ามีหรือความคิดอะไรก็ตามที่ก่อวนจิตใจได้สำนึกไม่รักดีของเธออยู่เป็นแค่สิ่งที่เธอคิดไปเอง มันเป็นแค่หมอกและควัน เป็นแค่เล่ห์กลบางอย่าง

แต่แล้วเขาก็ก้าวเข้ามาทั้งตัวลงข้างเธอ ตัวที่โตขึ้นของเขาทำให้โต๊ะเรียนดูเหมือนของเล่นในบ้านตุ๊กตา ไวโอเลตแอบคิดว่าเก้าอี้ที่เขานั่งอยู่จะหักเสียแล้ว

"ง ใว ดีใจนะที่เห็นว่าเธอตัดสินใจเรียนต่อ" เขาขกแขนเธอเบาๆ อย่งหยอกเย้า

หัวใจของเธอตืลังกาแรงจนเจ็บก่อนจะถอนใจ

"ตกลงมาก" เธอย่นอย่งไม่ได้นึกตกลงด้วยแม้แต่น้อย

เจย์ขมวดคิ้ว แต่ก่อนที่เขาจะถามเธอว่าเป็นอะไรไป เขาก็ล้วงกระเป๋าหลัง แล้วหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมา

"เกือบลืมนะ คุณนี่สิ" เขายื่นกระดาษให้เธอรับไป

เธอคลี่มันออกและลูบมันให้เรียบเพื่ออ่านข้อความ แต่ดูเหมือนจะไม่จำเป็นเลย ต่อให้กระดาษแผ่นนั้นติดไฟอยู่เธอก็จำลายมืออ่อนหวานสมเป็นผู้หญิงนั้นได้

มันคือเบอร์โทรศัพท์ให้เจย์ จากอลิซาเบธ อดัมส์ สาวที่ดังที่สุดในโรงเรียนตัวเก็งราชินีงานคืนสู่เหย้าในปีนี้ และก็น่าจะเป็นราชินีงานพรอมด้วย เธอมีผิวสีแทน ผมสีทอง หน้าตาสวย แถมยังเป็นนักเรียนปีสุดท้าย และถ้าแค่นั้นยังไม่เลวร้ายพอ อลิซาเบธยังมีผมเหยียดตรงเป็นเงางามอย่งที่ไวโอเลตได้แต่ฝันถึงอีกต่างหาก

แย่ชะมัด

ไวโอเลตพยายามไม่ทำหน้าต๊ะต๊ะเหมือนกวางถูกไฟพรตสองเมื่อหันกลับไปหาเจย์

"ไอ้โห" เธอหนีออกแค่นั้น

"ฉันรู้" เจย์ดูประหลาดใจไม่แพ้กัน แต่ก็ดูภูมิใจไปพร้อมกันด้วย "เขา

รอยประทับสี่เลือด

คงมาสอดไว้ในล็อกเกอร์ตอนฉันเรียนคาบแรกอยู่"

"แล้วเธอจะโทรหาเขารึเปล่า" ไวโอเล็ตพยายามไม่ทำเสียงงอแงทั้งที่รู้สึกอย่างนั้น เธออยากเป็นแค่เพื่อนกับเขาอีกครั้ง ไม่อยากสนใจว่าเขาจะโทรหาสาวคนนี้หรือเปล่า อยากฟังรายละเอียดลึกๆ และซักโน้นซักนี่ ก่อนจะออกนอกเรื่องและหัวเราะลั่นเพราะมุกตลกเงี้ยวที่เข้าใจกันแค่สองคน แต่ก็ทำไม่ได้

หัวใจของเธอแปบลงเมื่อเธอส่งกระดาษโน้ตคืนเขา

เสียงกริ่งและครูซัดจิ้งหะว่ขึ้นก่อนเจย์จะทันตอบคำถามที่ไม่ได้บริสุทธิ์ใจนักของไวโอเล็ต เจย์รับโน้ตคืนมาและยิ้มมั่นใส่สมุดจดขณะที่วิชาตรีโกณมิติเริ่มขึ้น

ไวโอเล็ตพยายามตั้งใจฟังเรื่องไซน์และโคไซน์ขณะจดทุกสิ่งที่ครูเขียนบนกระดานไวท์บอร์ดหน้าห้องลงไป ในสมุด แต่หูของเธอกลับไม่ได้ยินสิ่งใดเลย เธอหยุดคิดหาทางลืมความรู้สึกนี้ที่มีให้เพื่อนสนิทที่สุดในโลกของเธอไม่ได้

เธอต้องลืมให้ได้... และก็โดยเร็วด้วย เพราะถ้าเธอห้ามความรู้สึกบ้างที่มีต่อเจย์ไม่ได้ ทำยที่สุดแล้วมันจะส่งผลต่อมิตรภาพของเธอ และเธอก็จะไม่สามารถหยุดยั้งมันได้อีกต่อไป

เธอรู้ว่าปล่อยให้เกิดเรื่องแบบนั้นไม่ได้ เขาคือเจย์ เป็นคนที่ดีที่สุดที่เธอรู้จัก และเธอก็นึกภาพตัวเองต้องเสียเขาไปไม่ออก

ไวโอเล็ตปล่อยให้ตัวเองมองไปทางเจย์โดยทำเป็นว่ากำลังมองนาฬิกาบนฝาผนังเหนือประตู เจย์ตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่และจดโน้ตละเอียดกว่าสิ่งที่ครูเขียนบนกระดานมาก

เธอดีใจที่อย่างน้อยพวกเธอคนหนึ่งก็ตั้งใจฟัง เพราะรู้ว่าสุดท้ายแล้วเขาต้องเป็นฝ่ายอธิบายให้เธอฟังอีกที และเขาก็จะทำแบบนั้นโดยไม่รู้เลยว่าตัวเองคือต้นเหตุที่ทำให้เธอไม่ได้ยินบทเรียนแม้แต่คำเดียว

ไวโอเล็ตหลบหน้าเจย์ตอนพักเที่ยงซึ่งถือเป็นครั้งแรกที่เธอทำแบบนี้ เธอหนึ่งถ่วงเวลาอยู่ในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษคาบที่สามโดยอ้างว่าต้อง

ทำการบ้านที่ยังไม่ถึงกำหนดส่งจนกว่าจะต้นสัปดาห์หน้า ถ่วงเวลาออกจากห้องเรียนไปได้ยี่สิบนาที จากนั้นเธอก็เดินเรื่อยเปื่อยเข้าไปในห้องน้ำซึ่งไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ใช่ที่ที่ใครจะอยากไปนั่งเล่น แต่เธอก็เผลอเผลอไปเรื่อย ล้างมือและมัดผมใหม่ซึ่งก็ไม่ได้ทำให้ดูดีขึ้นเลย จากนั้นจึงล้างมือซ้ำอีกครั้ง

เด็กสาวคนอื่นๆ ที่บางคนเธอก็รู้จัก แต่บางคนเธอก็ไม่เดินเข้าเดินออกตลอดเวลาที่เธออยู่ในนั้น แต่งหน้า ทำผม และซุบซิบกันขณะยืนอยู่หน้ากระจกเงา

ไวโอเล็ตทำตามและถึงกับหยิบลิปกลอสขึ้นมาทาทั้งที่แทบไม่เคยทำแบบนี้เลย เธอต้องรื้อลงไปถึงกันเปื้อกว่าจะเจอมันด้วยซ้ำไป

เมื่อเซลซีเดินเข้ามา ไวโอเล็ตก็แทบจะโล่งใจที่มีคนคุยด้วย แม้จะแค่มองที่นาฬิกาก็ตาม

"หายไปไหนมานะ" เซลซีบ่นด้วยเสียงหัวเราะ ตามปกติ "เจย์ตามหาเธอไปทั่วเลย"

เพื่อนของเธอเข้าประจำที่หน้ากระจกเงาและเริ่มกระบวนการเสริมสวยอันคุ้นเคย โดยเริ่มจากผมก่อนค่อยไล่ไปข้างล่าง

เซลซีก็เหมือนเจย์ที่เปลี่ยนไปในช่วงฤดูร้อนนี้ ไม่ได้หมายถึงเรื่องหุ่นหรือเพราะเพื่อนของเธอคนนี้มึนทรวงเหมือนผู้หญิงอยู่แล้ว แต่เซลซีดูจะค้นพบความเป็นหญิงในตัวเองเพียงชั่วข้ามคืน

ก่อนหน้านี้เซลซีดูเหมือนทอมบอยและเล่นแต่กีฬา แต่ราวกับเธอค้นพบว่าชีวิตนี้ยังมีอะไรมากกว่าการตบลูกวอลเลย์บอลลงในคอร์ตของฝ่ายตรงข้ามหรือขว้างซอฟต์บอลได้อย่างไม่มีที่ติ

เซลซียังคงจะรู้ตัวขึ้นมาในที่สุดว่าตัวเองเป็นคนสวย และเธอก็มีผมตรงเป็นเงางามจนแทบจะสะท้อนแสงแดดได้เหมือนเด็กสาวคนอื่นๆ ในโรงเรียน เธอถึงกับทำไฮไลต์สีบลอนด์ชืดลงบนผมสีน้ำตาลเป็นเงาจนดูเหมือนว่าเธอใช้เวลาในช่วงหน้าร้อนอยู่บนชายหาดในแคลิฟอร์เนียแทนที่จะเป็นในสนามซอฟต์บอลถัดจากเจย์ เซลซีก็เป็นเพื่อนที่สนิทกับไวโอเล็ตที่สุด เป็นเพื่อนที่เธอไป

รอยประทับสีเลือด

ค้างบ้านด้วยได้...ไม่เหมือนเจย์ และเป็นคนที่เธอแลกเปลี่ยนผ้ากันใส่ได้...ไม่เหมือนเจย์ นอกจากนี้ไวโอเล็ตยังชอบและออกจะนึกอิจฉานิสัยคิดอย่างไรก็พูดอย่างนั้นของเซลซีนิดๆ ด้วยเข้ามาแต่ไหนแต่ไร แม้กระทั่งในเวลาที่เธอไม่อยากฟังก็ตาม และตอนนี้ก็ดูเหมือนจะเป็นเวลาอย่างนั้น

"โง่งล่ะ" เซลซีถามเมื่อไวโอเล็ตไม่ตอบ "สาบานได้เลยนะว่าถ้าไม่มีเธอ ตานั่นคงมีชีวิตอยู่ไม่ได้ แคकिनมือที่ยังยังไม่ได้เลย"

ไวโอเล็ตสะดุ้ง แต่เซลซีไม่ทันสังเกตเห็น เพราะมัวแต่ใช้ปลายนิ้วก้อยถูหัวตาอย่างระมัดระวังให้แน่ใจว่าอายไลน์เนอร์จะไม่หลุด ซึ่งก็ไม่หลุดจริงๆ เธอคุสมนุรณแบบ

"เขาไม่เป็นไรหรอกน่า" เสียงของไวโอเล็ตฟังดูหุดหู่กว่าที่เธอตั้งใจ "ฉันมั่นใจว่าต้องมีคนอ่อนโยนข้างหนึ่งกับเขาแน่ๆ"

เซลซีเงยหน้าขึ้นหลังแต่งหน้าเสร็จและมองไวโอเล็ต

"เธอ...แล้วโง่งล่ะ เขายืนรอเธออยู่ข้างนอกนั่นนะ เขาส่งเงินมาตามหาเธอในนี้"

ไวโอเล็ตจ้องเพื่อนแล้วโพล่งหัวเราะออกมา เซลซีอาจเป็นเด็กสาวคนเดียวในโรงเรียนที่ไม่สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของเจย์ ซึ่งก็น่าจะเป็นเพราะเธอมัวแต่สนใจการเปลี่ยนแปลงของตัวเองจนลืมคนอื่น ไวโอเล็ตนึกขอบคุณปาฏิหาริย์น้อยๆ นี้

เมื่อไวโอเล็ตไม่ขยับตัว เซลซีก็คว้าแขนเธอไว้แล้วเริ่มลากเธอออกไปทางประตู

"ไปเถอะน่า ก่อนที่เขาจะขาดอาหารจนตายหรือกลายเป็นผีหัวโต"

"ก็ได้ๆ" ไวโอเล็ตรับปากขณะก้าวออกจากห้องน้ำไปหาเจย์ที่ยืนรออยู่ในโถงทางเดิน และดูโล่งใจมากที่เห็นเธอในสภาพปลอดภัยในที่สุด

ไวโอเล็ตตอดุ่นใจไม่ได้เมื่อเห็นสีหน้านั้นของเขา บางทีเซลซีอาจจะพูดถูกเจย์อาจจะอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีเธอ...อย่างน้อยเธอก็รู้สึกอย่างนั้นเหมือนกัน เพราะเธอก็นึกภาพตัวเองมีชีวิตอยู่โดยไม่มีเขาไม่ออก

Kimberly Derting

เมื่อเหลือเวลาแค่ห้านาที ไวโอเล็ตกับเพื่อนสนิทตั้งแต่เกรดหนึ่งก็มีเวลาพอแค่ค้มันฝรั่งทอดและขนมจากตู้ขาย ก่อนจะแยกย้ายกันไปเรียนคาบสี่ แต่แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว การได้รู้ว่าการเปลี่ยนแปลงในฤดูร้อนของเจย์ไม่ได้ทำให้เขาโตเกินจะคบเธอทำให้ไวโอเล็ตรู้สึกดีขึ้น แค่ได้รู้ว่าตัวเธอก็มีความสำคัญกับเขาพอๆ กับที่เขามีต่อเธอก็ทำให้เธอรู้สึกมั่นคงขึ้นแล้ว ทุกอย่างจะเรียบร้อย

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)